

FOSCOS VAIXELLS

Escric ombres, com un antic artifici
que fa regallar les paraules lentament.
Cap espurna voleia ja els nostres alens,
cap mirada cendrosa ens pot detenir.
Un espai en blanc per violar
i l'ardent verí que tot ho trasbalsa.
La resta, silencis per condormir l'esperança,
sirenes de vaixells en la tempesta.

Serps congregades en els altars del blanc,
el camí infinit d'alletar les nostàlgies
dibuixant el gris amic de les estepes de l'alba.
S'encenen els cercles amb el tacte dels dits,
llaures amb paraules un erm d'esperança.

Ens oferim nus a les fosques tenebres del temps.
Els viarany acullen argelagues feréstegues
per demostrar al viatger la lenta agonia
que espera als somnis innocents de la nit.
La pluja negra acarona l'últim tram,
Com un bes fred que acomiada
una ombra impossible de llavis perduts.
Solemne, la primavera es nega de tristesa.

Ciselles un escaquer d'encontres.
Cada veu llunyana et desitja un viatge,
una cinta grisa per transmutar les hores
que la vesprada grata en els teus somnis.
Tot reverbera en la cova soliua dels mots
i un record de lava t'encercla els llavis
amb una cremos vermella d'enganys.
L'alba i el mar, tan llunyans!

La ciutat és una avinguda d'ombres grises,
un ressó que desperta el vol matiner
dels núvols tímids esbossats per l'estiu.
Malalt en el trànsit de l'aurora,
esmicole grumolls de forces perdudes,
i sempre de desgana la misèria del blanc.

Xarxes d'aranya sobre la son.
La nit es vesteix amb febres
i la sang viu del color daurat
que alenaves a glopades ansioses.
No despunta la matinada freda
quan els ocells perden el cant
i la frontera és un dia sense llum
que s'enfonsa lluny dels mars.

Tota la pólvora dels segles s'ablama
en la fràgil vesprada i el riure s'estrafà
en una melodia xauxinant de buit i de fums.
Esclats de cortesia per esclafar l'entrada
d'unes portes que sempre estigueren tancades.
I la remor obstinada de les joves veus
cavalcant les noves naies que ens captiven.

No s'esperava que el laberint de ferros vencés el roig.
Es servaven les esperances i les hores robades
en el dèbil traç d'un dibuix pagat amb misèria.
Encara ressona indefectible la mateixa melodia
mentre s'esvaneixen les restes de ginebra
i es preparen vells exèrcits per propagar la pena.
Un tast metàl·lic amara totes les decepcions.

Has bastit un silenci sense llums ni fades
i has aplevat cada gota perduda d'anhel
en el tacte benigne dels capcirons dels dits.
Sabies disfressar el fred i besar en els llavis.
Ara, només hores estagnades i camins perduts.

Sota les lluns, travessem mapes de desig.
Amb la pell recorrem camins inextricables
per retrobar la dolça veu de l'aurora.

Fem senderis impossibles amb els llavis
i dilatem amb mil eximents la recalada.
Des de talaies, drecceres o valls
gaudim de paisatges ocults als nòmades,
i conservem petits records de tendresa
per quan es desferme una nova frontera.

Poder imaginar, aixecar els vels a rostres impossibles
i bastir carícies de pell sobre l'aire càlid dels tàlems.
És tan intensa l'edat de l'erm que les mans es fan arrels
i la sang s'esmicola entre els dits com argiles resseques.
Tot es perd en la immensitat quotidiana per no tocar-te,
per aixecar tanques incolores on ofegar els dissenys.
Resta tan sols el reflex, miratges sobre cavernes d'ahir,
la promesa d'albes per sadollar el darrer dels anhels.

Els fulls formen taüts de somnis
i els somnis eludeixen les nits.
Ja no recorde el sabor del teu cos
i s'escola un nou grapat d'arena
entre els solcs profunds de les mans.
La mirada no es pot perdre en oceans,
hi ha tant de ferro que no ens besen les ones.

Un inventari d'afany per aparicionar,
per recollir l'obaga amable del record.
No hi ha cap horitzó ni cap torre per emblema,
tan sols el mormol somort dels deserts
i la pols eterna amarant tots els esguards.
A llevant, recalen foscos vaixells
procedents d'una aurora funesta.